

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Τί ἐδὶ δημοσιογράφος.

«Ὡς ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοὺς ἐρώτησαν: Ποῖαν ἰδέαν ἔχετε περὶ τῶν δημοσιογράφων; Μετὰ τὴν ἄλλην δὲ ἔλαβε καὶ τὰς ἀκολουθούσας ἀπαντήσεις:

— «Δημοσιογράφος δύναται νὰ ὀνομασθῇ πᾶς ἄνθρωπος γράφων τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον βλέπει, καθὼς εἶπες καὶ πᾶς γράφων ὅτι δὲν πρέπει καὶ μὴ γράφων ὅτι πρέπει».

— «Ὁ δημοσιογράφος ὀφείλει νὰ ᾔη ἐυαίσθητος ὡς ὁ τελειότερος τέχνημα καὶ ἀναίσθητος ὡς αἰγυπτιακὸς ὄνος».

— «Δημοσιογράφος καλεῖται πᾶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει τίποτε καὶ θέλει νὰ δείξῃ ὅτι τὰ ξέρει ὅλα».

— «Δημοσιογράφος εἶνε πᾶς, ὅστις λησμονεῖται ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν του».

Κινεζικὰ μυθιστορήματα.

Ἡ Κίνα φαίνεται ὅτι εἶνε πτωχὴ εἰς μυθιστοριογράφους καὶ διηγηματογράφους. Ἔως τώρα παρήγαγεν 20,000 τόμους μόνον μυθιστορημάτων, ποσὸν ὀλίγον ὡς ἰσχυρὸν, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἡλικία τῆς κινεζικῆς φιλολογίας καὶ ἀκόμη ἡ γονιμότης τῶν ἰδικῶν μας ἀναγνωσματοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς μηνὸς ἡμποροῦν νὰ ξεφουρτίσουν διπλάσια ἔργα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατ' ὀλίγον νὰ φέρουν εἰς φῶς οἱ Κινεζοὶ μυθιστοριογράφοι ὁλοκλήρων αἰώνων.

Τὸ μεγαλειότερον κινεζικὸν μυθιστόρημα τὸ τιτλοφορούμενον «Σαν-Κοι-Τσιχ-Γεν» ἀποτελεῖται ἀπὸ εικοσιτέσσαρας ὁγκωδεστάτους τόμους. Ἄλλο μυθιστόρημα σχετικῶς μικρότερον ἐκ δεκαπέντε τόμων ἀποτελούμενον, εἶνε ἑρωτικόν, περιγράφει δὲ κυρίως τὰς ἀπιστίας καὶ τὰς πορνείας τῆς αἰωνίας Εὐας καὶ τὰ αἰώνια μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδάμ δὲν ἔληξαν διὰ τὸν ἄνδρα. Εἰς τὴν Κίναν φαίνεται ὅτι αἱ γυναῖκες, ὅπως ὅλου τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες, δὲν ἀποτελοῦν ἐξαιρέσιν καὶ δίδουν ὅλην εἰς τοὺς εὐπαθεῖς μυθιστοριογράφους νὰ περιγράφουν τὰς πανουργίας τῶν.

Ἡ φωτογραφία τῶν Ψυχῶν.

Μεγάλως ἀπασχολοῦν τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τῶν Παρισίων αἱ δοκιμαίαι, τὰς ὁποίας ὁ ἱατρὸς κ. Βαραδίκ ἐκαμε διὰ τοῦ φωτογραφικοῦ τοῦ μηχανήματος, εἰπυχὼν νὰ φωτογραφήσῃ φαντάσματα νεκρῶν καὶ παρουσίας πνευμάτων.

Εἰς τοὺς ζητήσαντας μερικὰς ἐξηγήσεις διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ὁ κ. Βαραδίκ εἶπεν: Ὁ ἄνθρωπος περιβάλλεται ἀπὸ ἓν εἶδος αἰθέρος, εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ ὁποίου παράγονται παλμοί. Κάθε ἀνθρώπινον πλάσμα ἔχει ἑῷ ὁμοίωμα τοῦ ἀόρατον ἐντελῶς, τὸ ὁποῖον ἀναπαριστᾷ τὸ σχῆμά του. Ἐνεκα τούτου ἐπιτρέπεται νὰ ἐξηγῇ κανεὶς ἐπιστημονικῶς τὰ φαντάσματα καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα τῶν πνευματιστικῶν δραμάτων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ, μένει ὁ αἰθερὸς αὐτοῦ, τοῦλάχιστον ἐπὶ 80 ὥρας μετὰ τὸν θάνατον. Ἄν ὁ αἰθερὸς αὐτοῦ ᾔηαι πολὺ πυκνὸς, τότε προσλαμβάνει διαφόρους ὕλικας οὐσίας, καὶ οὕτω πῶς παράγεται τὸ φάντασμα. Αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι λυπηρὸν περιστατικόν τῆς ζωῆς μου. Ἐπὶ ὥρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου σᾶς βεβαίω ὅτι τὸν εἶδα ὑπὸ σχῆμα ὁλοτελῶς αἰθέριον. Ἡδυνήθην μάλιστα νὰ φωτογραφίσω τὰ ἄερα, τὰ ὁποῖα διέφευγον ἀπὸ τὸ φέρετρόν του 80 ὥρας μετὰ θανάτον του. Ὅταν ἡ σύζυγός μου ἀπέθανεν, ἔκαμα τὰς αὐτὰς δοκιμαίας. Ἐφωτογράφησα τὴν ἀτμόσφαιραν, ἡ

ὁποία διέφευγεν ἀπὸ τὸ σῶμά της ὁμοίαν ἐντελῶς μὲ ψυχὴν. Ὁ γάλλος ἐπιστήμων ἐλπίζει ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ φθάσῃ εἰς τὴν γνώσιν τῆς συνθέσεως τῶν δυνάμεων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν μετὰ θάνατον ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ Λοῦβρον.

Εἰς τὸ Λοῦβρον πρόκειται νὰ γείνῃ μεταρρυθμίσεις, ἐκ τῶν ὁποίων σπουδαιότεραι εἶνε ἡ ἐγκατάστασις ἡλεκτρικοῦ ἀνεκνυστήρος καὶ ἡ πρόσληψις μικρῶν κινῶν ὡς φυλάκων τῶν αἰθουσῶν.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἀνεκνυστήρος ὤηρχον πολλοὶ οἱ φρονούντες ὅτι ἡ ἐγκατάστασις του θὰ συνετέλει εἰς τὸ νὰ χάσῃ τὸ κύριον τὴν ἀρχαίαν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐπιβλητικότητά του. Τούτου ἐνεκεν ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη ν' ἀναθέσῃ τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ καλλιτεχνῶν, οἵτινες ὁμῶς ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἀνεκνυστήρος δύναται νὰ γείνη χωρὶς νὰ ζημιωθῇ διόλου τὸ κύριον.

Οἱ κύνες θὰ τοποθετηθῶσιν ὡς φυλάκες τῶν αἰθουσῶν πρὸς πρόσληψιν ἐν τῇ μέλλοντι σκηνῶν ὁμοίων μὲ τὴν πρὸ τινος χρόνου συμβῶσαν, κατὰ τὴν ὁποίαν, κατεστράφη ὁλόκληρος πῖναξ μεγίστης καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Μόλις οἱ μικροὶ κύνες βλέπουν κανένα ἐπισκέπτην ἐγγίζοντα τὰς εἰκόνας θ' ἀρχίζουν νὰ γαυγίζουν, οὕτως ὥστε νὰ εἰδοποιῶνται οἱ φυλάκες καὶ νὰ σπεύδωσιν πρὸς πρόσληψιν τῆς καταστροφῆς.

Ὁ Μπετόβεν.

Ὁ Μπετόβεν, ὅστις οὐδέποτε κατὰ τὴν ζωὴν του ὤηρξεν εὐτυχίας, ἔγελα μὲ τὸν ἑαυτόν του ἀναλογιζόμενος τὰς παλαιὰς στενοχωρίας του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ δεσποινὴς τις ἀνέκρουεν ἐξαίσιως ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν «Ἀπογοήτευσιν» αὐτὸς καθήμενος ἐφ' ἐνὸς ἀνακλινέτρου καὶ διευθετῶν τὴν καταπίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ εὐρέος μετώπου αὐτοῦ κόμην, προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τοῦ παρελθόντος τὰς μικρὰς σελίδας μίαν εὐτυχίαν. Καὶ ἡφόρει ὁ μέγας μουσουργὸς πῶς πᾶσαι ἦσαν κακαὶ καὶ ὠχραὶ, τεκμήρια ἀθλίων ἡμερῶν, καταδρομῆς καὶ δακρύων.

Ἄλλ' αἶφνης, ἐνῷ ἡ δεσποινὴς ἔπαισεν ἀνακρούουσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς διὰ μαγείας ἡ βίβλος τοῦ παρελθόντος ἤλλαξε μορφὴν καὶ αἱ ἀγαμνήσεις πάλιν εὐτυχεῖς καὶ ἐπιθυμηταὶ παρήλαντον πρὸ τῆς ἀπορούσης τοῦ μουσουργοῦ φαντασίας.

Ἄλλ' ὁ Μπετόβεν δὲν ἤρηξε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Παρετήρησεν, ὅτι ἡ μουσικὴ παριστᾷ τὰ πράγματα ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτῶν καταστάσει καὶ μορφῇ. Ἡ ἀνακρούουσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δεσποινὴς, πρὶν καθῆσθαι πρὸ τοῦ μουσικοῦ ὁργάνου ἔλαμπεν ὅλη ἐκ χρώματος ψευδοῦς καλλονῆς καὶ ἦτο ζωηρά. Πλὴν μόλις ἀνέκρουσε τοὺς πρώτους τόνους, ὁ πέπλος κατέπεσε καὶ ἡ ἀληθὴς μορφὴ τῆς κορασίδος ἐπεφάνη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀσχημείᾳ.

Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ γυνὴ ἀλήθεια καὶ τὸ γυνὸν ἀπαρέσκει. Ὅταν ὁ ποιητὴς παρασύρεται ἐκ τῶν ἁρμονιῶν τῆς ψυχῆς του, τότε ἐννοῶν τὴν ἀηδίαν τῶν ἐγκοσμίων, γίνεται ἀπαισιόδοξος. Ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ ἀπάτῃ τῇ ζηρᾷ καὶ περῇ. Πᾶσα ἀνύψωσις, πᾶσα τάσις πρὸς τὸ ἰδανικὸν εἶνε ἡ πρώτη εἰσαγωγὴ τῶν στόνων τῆς δυστυχίας.